21 березня цього року музей Юліуша Словацького знову гостинно відкрив двері усім шанувальникам поетичного слова. Когорта наукових працівників закладу, які уже давно натхненні музою поезії, вплітали у сьогоднішні виступи нові молоді паростки, від чого творчий вечір набирав особливої чинності.

Студенти Кременецького медичного коледжу ім. Арсена Річинського разом із викладачем української мови та культурології Тетяною Яківною Яворською стали і глядачами, і учасниками дійства. Куликова Валентина, Фасолько Юлія, Андросюк Владислав, Пасека Галина, Яворська Соломія, Савчук Соломія, Паливода Аліна свої почуття, емоції, болі, захоплення та розчарування висловлювали за допомогою перших рим. Уже досить відомий у певних колах кременецький поет, бард, художник Роман Левандовський знову вразив усіх своєю поетичною замальовкою в стилі хоррору про Катрусю, а також декламуванням віршів із нещодавньої збірки «Синема». Ну і, звісно, студенти з захопленням слухали пісні молодого митця у супроводі гітари класичної та маленької гавайської «укулеле». Доповнював товариша його давній друг по студентських роках Ігор Дідук, який теж практикується у написанні поетичних творів у стилі «реп», звукового запису їх під відомі і не зовсім музичні «мінусовки».

Своїми ліричними поетичними творами та передумовами написання поезії поділилась із присутніми Наталя Кучер, яка з дитинства займається цією творчістю, як і живописом. Зворушливу авторську пісню виконувала під гітару Наталя Бранцевич, а у супроводі фортепіано на слова Леоніда Халкіді звучала у її виконанні романтична пісня про птаха. Взірцем зрілої поезії слугували поетичні доробки директорки музею Тамари Григорівни Сеніної. Про цікаві моменти із життя відомих поетів Дмитра Павличка, Романа Лубківського розповів присутнім професор філології гуманітарно-педагогічної академії ім. Т. Шевченка Олег Васильович Василишин, який, як завжди, прийшов до аудиторії із цілою низкою цікавих книг, до перегляду яких щиро запрошував студентство. А ще закликав: якщо вже писати вірші, то - грамотно, дотримуючись сталих канонів теорії літератури. Лише тоді вони займуть достойне місце і будуть затребувані читачем.

Так, звісно, без поезії можна обійтись, бо сучасне швидкісне життя – цілковита проза. Але, ніщо крім неї, нам не подарує приємних хвилин зворушення, самоутвердження, відчуття тотожності автору «о, та цей вірш точно про мене!» Тому усім небайдужим романтикам бажаємо натхнення, повного проникнення у сферу поезії, гострого пера і «з роси й води»!

Науковий співробітник музею Наталя Перескокова.